

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobců: a) P.Z.**, bytem Z. 4, P., **b) L.Z.**, bytem H. 320, D., **oba zastoupeni: JUDr. Tomáš Udržal**, advokát, se sídlem **Třída Míru 95, 530 02 Pardubice**, proti žalovanému: **Městský úřad Dašice**, se sídlem Komenského 25, 533 33 Dašice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2012, č.j. SÚ/699/12/LVI/II,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobci n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému s e toto právo n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným záhlaví tohoto rozsudku bylo postupem podle § 94 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zastaveno přezkumné řízení zahájené dne 8.4.2011 č.j. SÚ/790/11/LVI ve věci přezkumu sdělení k ohlášení stavby „novostavba rodinného domu“ ze dne 21.4.2010, č.j. SÚ/807/10/LVI na pozemcích par.č. 754/9, 754/19 a st. pozemku par. č. 369 v katastrálním území Dašice.

Přípustnost žaloby:

Krajský soud dospěl k závěru, že na základě ustanovení § 72 odst.1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s právním závěrem nadepsaného krajského soudu uvedeným v odůvodnění rozsudku č.j. 52A 2/2013-24 ze dne 10.4.2013 byla žaloba podána včas a je podle § 68 písm. a) s.ř.s. (*a contrario*) přípustná.

Žalobní body:

Žalobci tvrdili nezákonnost napadeného rozhodnutí s tím, že věc byla nesprávně skutkově a právně vyhodnocena v otázce dobré víry a zjevného nepoměru.

Žalobci mají za to, že žalovaný si otázku poměru újmy stavebníka na nabytých právech v dobré víře na straně jedné a újmy ostatních účastníků řízení na straně druhé v případě změny či zrušení vydaného rozhodnutí vyložil subjektivně. Žalobci jsou přesvědčeni o tom, že nestranně stavebníků manželů K. chyběla dobrá víra, tedy předpoklad pro zkoumání uvedeného poměru potenciální újmy.

Žalobci tvrdí, že stavebníci byli od samého počátku seznámeni s názorem krajského úřadu (tedy nikoliv žalovaného – pozn., soudu) o nelegálnosti jejich sdělení ohlášení stavby ze dne 21.4.2010. Dle žalobců přitom byla stavba s tímto vědomím na straně stavebníků realizována tak, že na podzim 2010 byla zbudována pouze základová deska domu, stavba byla převážně vystavěna v roce 2011 a v roce 2012 byla dokončena. Minimálně od října 2010 věděli stavebníci o problematičnosti stavby, neboť v reakci na výzvu krajského úřadu ze dne 5.10.2010 obdržel krajský úřad plnou moc k jejich zastupování M. P.

Žalovaný sám přiznává, že ohlášení uvedené stavby včetně souhlasu s provedením stavby ze dne 21.4.2010 č.j. SÚ/807/10/LVI trpí vadami, což údajně zjistil právě na základě shora uvedeného ohlášení stavby a výzvy ze dne 5.10.2010. Žalobci odmítají akceptovat legalizaci protiprávního jednání. Poukazují na to, že rozhodnutí, na jehož základě začali stavebníci stavět bylo od počátku nadřízeným správním orgánem označeno za vadné a nezákonné.

Stavebníci nikdy nesplnili svoji povinnost informovat o svém stavebním záměru vlastníky dotčených nemovitostí, tedy žalobce podle ustanovení § 104 odst.1 zák. č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“). Z výzev a námitek ze dne 1.3.2010 a ze dne 20.4.2010 dle žalobců nelze dovozovat informovanost žalobců ohledně zamýšlené stavby.

Žalobci proto odmítají závěr žalovaného, že s nimi bylo osobně jednáno. Žalobci uvádějí, že jejich shora uvedené námitky byly velmi obecné, o stavbě se dozvěděli náhodně, dodatečný souhlas neudělili. Dle žalobců nelze uplatnit názor, že žalobci jsou jako vlastníci sousedních nemovitostí sice dotčeni stavbou, avšak nikoliv nad míru přiměřenou poměrům.

Žalobci jsou toho názoru, že u stavebníků absentovala dobrá víra presumovaná v ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu, tudíž nebyla splněna podmínka pro zastavení přezkumného řízení, proto je rozhodnutí žalovaného nezákonné.

Dle žalobců stavba vyžadovala územní rozhodnutí či souhlas, neboť se nacházela mimo stavební čáru ostatních obytných budov. Změnil-li v tomto ohledu žalovaný názor, pak měl o to důsledněji zkoumat naplnění informační podmínky ve smyslu § 104 stavebního zákona.

Žalobci proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný setrval na svém právním názoru vysloveném v žalobou napadeném rozhodnutí. Má za to, že nabytí dobré víry na straně stavebníků je jednoznačné. Zdůraznil, že se nejedná o případ, kdy by bylo správní rozhodnutí vydáno na základě nepravdivých údajů uvedených stavebníky. Naopak jde-li o případ, kdy rozpor s právními předpisy má svůj původ pouze postupu správního orgánu a stavebník je v dobré víře ohledně zákonnosti rozhodnutí správního orgánu, pak je namístě šetřit jeho práva nabytá v dobré víře. Výzvu krajského úřadu ze dne 5.10.2010 nelze vnímat jako mezník, od něhož ztratili stavebníci dobrou víru, neboť ti stavbu prováděli na základě opatření ze dne 21.4.2010. Již 25.10.2010 stavebníci uváděli, že probíhají dokončovací práce, z kontrolní prohlídky ze dne 1.6.2011 má žalovaný za prokázané, že stavba byla téměř dokončena.

Ke zjevnému nepoměru žalovaný uvedl, že bylo nutno vzít v úvahu rovněž smluvní vztahy mezi stavebníky a zhotoviteli stavby a tedy vzniklé a potenciální náklady na straně stavebníků a rovněž zřízené zástavní právo. Žalobci odůvodnili svůj nesouhlas se stavbou zastíněním pozemku, objektů a tím snížení komfortu bydlení. Zdůraznil, že žalobci své zájmy uplatnili již před vydáním sdělení k ohlášené stavbě rodinného domu a v průběhu správního řízení se na tyto pouze odkazovali. Doplnil, že pokud by stavební úřad vedl řízení o dodatečném povolení stavby, vyústilo by takové řízení s ohledem na charakter uplatněných námitek v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

Žalovaný připustil, že v dané věci došlo v řízení k „velkému zmatku,“ přičemž připomněl, že ani soudní judikatura nebyla jednotná. Žalovaný nikdy nebyl toho názoru, že by předmětná stavba měla vyžadovat územní souhlas či rozhodnutí. Mimo to uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že stavebník M. K. se opakovaně v prostorách Městského úřadu Dašice dotazoval žalobce a), místostarosty města Dašice v roce 2010, zda již podal vyjádření k projektové dokumentaci rodinného domu stavebníků manželů K..

Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Rozhodné okolnosti ze správního spisu:

Dne 1.3.2010 podali žalobci „*Stanovisko k žádosti o vyjádření k projektové dokumentaci rodinného domu manželů K. na parcele č. 369,754/9 a 754/19.*“ Je tedy patrné, že stanovisko bylo vydáno k žádosti stavebníků a přímo mířilo k projektové dokumentaci rodinného domu. Obsahem této písemnosti je sdělení žalobců, že s umístěním stavby nesouhlasí z důvodu nedodržení stavební čáry, neboť mají obavy ze zastínění sousedních parcel, objektu čp. 320, a tím ze znehodnocení dotčených sousedních pozemků. Ve správním spise je přitom založena další příloha doložená stavebníky, a to „*Žádost o vyjádření k projektu rodinného domu*“ ze dne 1.2.2010 adresovaná manželům Š., dalším dotčeným vlastníkům sousedních pozemků. Novostavba rodinného domu byla stavebníky ohlášena dne 9.4.2010, a to bez přílohy, která by ve vztahu k žalobcům prokazovala splnění informační povinnosti dle § 104 odst. 1 stavebního zákona v tehdy platném znění. Již dne 1.4.2010 byla rozhodnutím č.j. SÚ/740/10/LVI povolena výjimka z obecných požadavků na využívání území, a to z odstupových vzdáleností, kde se nacházejí okna obytných místností směrem k vlastníkům sousedních nemovitostí manželů Š. Dne 21.4.2010 bylo vydáno sdělení č.j. SÚ/807/10/LVI, jímž stavební úřad vyjádřil souhlas s provedením ohlášené stavby. Je v něm přitom výslovně uvedeno, že stavba rodinného domu je navržena v souladu s územním plánem sídelního útvaru města Dašice z roku 1997. Upomínka k vyřízení námitek žalobců byla zaslána žalovanému dne 20.4.2010, tedy žalovaný dne 21.4.2010 vydal souhlas s provedením stavby, když měl již postaveno najisto, že žalobci jsou se stavebním záměrem seznámeni. Dne 25.5.2010 pak žalovaný sdělil písemně žalobcům, že předmětná stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací. Dne 25.6. 2010 obdržel žalovaný podnět k prošetření vydaného sdělení, jímž byl dán souhlas ke stavbě a dne 30.7.2010 tento podnět obdržel rovněž Krajský úřad Pardubického kraje jako instančně nadřízený správní orgán žalovaného. Výzvou ze dne 5.10.2010 uložil Krajský úřad Pardubického kraje žalovanému, aby zrušil sdělení k ohlášení předmětné stavby ze dne 21.4.2010 podle § 156 odst. 2 správního řádu, když v odůvodnění uvedl, že nenalezl pochybení v rámci povolení výjimky z ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501 /2006 Sb., ze dne 1.4.2010, jak již uvedeno shora a v němž bylo shledáno, že umístění stavby mimo stavební čáru, tedy na hranici pozemku, je v souladu s územním plánem z roku 1997 a že navrhovaná stavba není v rozporu se stávajícím charakterem území. Krajský úřad Pardubického kraje proto návrh žalobců na přezkumné řízení podle § 94 odst. 1 správního řádu odložil. Dne 11.10. a 15.10.2010 podali žalobci žalovanému návrhy na vydání předběžného opatření, které nebylo vydáno s odůvodněním, že neběží žádné správní řízení. Dne 25.10.2010 bylo zástupcem stavebníků M. P. doručeno Krajskému úřadu Pardubického kraje podání, jímž stavebníci dávají podnět ke zrušení výzvy ze dne 5.10.2010, když se dovolávají svojí dobré víry a podali podle § 175 správního řádu proti takovému postupu stížnost. Dne 8.11.2010 sdělil žalovaný Krajskému úřadu Pardubického kraje svoje stanovisko, totiž že zrušením sdělení souhlasu ke stavbě by došlo k újmě stavebníků, když již zde bylo uvedeno, že: „*Absence dokladu o informování vlastníků sousedních nemovitostí neznamená nedodržení podmínek v uvedeném ustanovení (§ 104*

odst.1 stavebního zákona), jak je patrné z podání námitek vlastníků sousedních nemovitostí, byli seznámeni s navrhovanou stavbou podrobně.“ V odpovědi ze dne 8.11.2010 Krajský úřad Pardubického kraje trval na zrušení souhlasu stavby ze dne 21.4.2010. Dne 29.10.2010 odpověděl Krajský úřad Pardubického kraje stavebníkům na jejich podání tak, že jejich podnět odložil. Opětovnou výzvu ke zrušení sdělení ze dne 21.4.2010 vydal Krajský úřad Pardubického kraje dne 24.1.2011. Dne 6.2.2011 podali stavebníci podnět k přezkumnému řízení ve věci sdělení Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 24.1.2011.

Dne 21.2.2011 podal žalovaný podnět k převzetí věci Krajským úřadem Pardubického kraje, v němž vyjádřil odlišnost právního názoru na věc. Tento podnět byl Krajským úřadem Pardubického kraje odmítnut dne 3.3.2011, dne 28.3.2011 pak posledně uvedený správní orgán vydal z důvodu nečinnosti příkaz žalovanému, aby sdělení ze dne 21.4.2010 zrušil do deseti dnů. Proti uvedenému příkazu podali stavebníci odvolání dne 6.4.2011. Dne 8.4.2011 bylo sdělení ze dne 21.4.2010 usnesením žalovaného č.j. SÚ/790/11/LVI zrušeno. Na základě odvolání stavebníků ze dne 18.4.2011 bylo usnesení Krajským úřadem Pardubického kraje zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání. Dne 8.8.2011 byla věc žalovanému odňata pro nečinnost. Usnesením Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 8.9.2011 bylo zahájeno přezkumné řízení, které bylo dne 6.2.2012 zastaveno po té, co Ministerstvo pro místní rozvoj dne 27.10.2011 zrušilo usnesení o převzetí věci pro nečinnost. Dne 20.2.2012 podali žalobci doplňující námítky do ohlášení stavby s tím, že trvali na jeho projednání v odvolacím řízení, neboť udělení souhlasu považovali za správní rozhodnutí. Dne 14.5.2012 oznámil žalovaný účastníkům řízení, že pokračuje v přezkumném řízení podle § 156 odst. 2 správního řádu.

V rozhodnutí napadeném žalobou, jímž bylo zastaveno přezkumné řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu, žalovaný zdůraznil, že: „...zejména z písemností, které mu byly adresovány od stavebníků v průběhu právního řízení je patrné, že stavebníci si nejsou vědomi porušení žádných právních předpisů a mají za to, že souhlas s předmětnou stavbou je v souladu s právními předpisy a mají tak právní jistotu, že mohou provést předmětnou stavbu.“ Zdůraznil, že již dne 15.12.2008 bylo úřadem územního plánování vydáno závazné stanovisko k návrhu rodinného domu stavebníků a dále dne 22.3.2010 byla vydána územně plánovací informace a dne 30.3.2010 další stanovisko k projektu. Z těchto stanovisek vyplývá, že předmětná stavba je v souladu územním plánem obce a charakterem území. Zdůraznil, že jednoduché stavby posuzuje stavební úřad dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2009, č.j. 52 Ca 15/2009-40 z hlediska jejich souladu s územně plánovací dokumentací „*ex ofiicio*.“ Odkázal se rovněž na nálezy Ústavního soudu, z nichž vyplynulo, že správní orgány by se měly vyvarovat přílišného formalismu. Žalovaný uzavřel, že předmětná stavba je v souladu s veřejným zájmem, stavebníci nabyli práva v dobré víře, neboť podkladová stanoviska byla kladná, projektová dokumentace byla zpracována autorizovanou osobou a stavební úřad vydal souhlas s provedením stavby. Trvá na tom, že stavebníci prokázali splnění svoji informační povinnosti, přičemž ostatní nedostatky nemohou mít vliv na zákonnost souhlasu s provedením stavby.

Posouzení důvodnosti žaloby krajským soudem:

Předně je v obecné rovině nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č.j. 7 Afs 216/2006-63).

Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. „*ex officio*“, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může

v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej „*argumentum a simili*“ aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích dalších žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. dospěl k následujícím závěrům:

Podle § 104 odst. 1 stavebního zákona v tehdy platném znění k provedení jednoduchých staveb uvedených v odstavci 2 písm. a) až d), jejichž návrh je v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, s územně plánovací informací (§ 21), které jsou umísťovány v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se jimi podstatně nemění a které nevyžadují nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu, postačí ohlášení bez předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Spolu s ohlášením stavebník stavebnímu úřadu doloží, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich; ti mohou příslušnému stavebnímu úřadu oznámit své případné námitky proti stavbě do 15 dnů ode dne, kdy byli stavebníkem informováni.

Podle § 94 odst. 4 správního řádu jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.

V dané věci bylo obsahem správního spisu prokázáno, že stavebníci doložili splnění informační povinnosti ohledně manželů Š. a co se týče žalobců, ti byli s projektovou dokumentací seznámeni nejpozději dne 1.3.2010, jak vyplývá z jejich podání z tohoto data. Krajský soud k tomuto nepochybnému závěru dospěl jednak z formulace samotného podání, kdy se jedná o vyjádření se k projektové dokumentaci na základě žádosti a jednak podpůrně porovnáním s žádostí stavebníků ze dne 1.2.2010 směřovanou na manžele Š., která je založena ve správním spise, jak uvedeno shora. Krajský soud proto jako nedůvodnou odmítá žalobní námitku o tom, že námitky ze dne 1.3.2010 a následně urgované dne 20.4.2010 jsou námitkami v obecné rovině bez podrobné znalosti věci. V tomto ohledu proto krajský soud dává plně zapravdu žalovanému, že v době vydání osvědčení o udělení

souhlasu s užíváním stavby dne 21.4.2010 vlastníci zamýšlenou stavbou dotčených pozemků průkazně věděli o této stavbě, a to v dostatečném rozsahu pro ochranu jejich práv. Význam té okolnosti, že nebyla ryze formálně splněna informační povinnost se strany stavebníků, je uvedenými skutečnostmi oslabena do té míry, že nelze stavebníkům vytýkat nedostatek dobré víry v tom ohledu, že nesplnili svoje zákonné povinnosti. Nelze přehlédnout v žalovaném rozhodnutí uváděné skutečnosti svědčící o dobré víře stavebníků, totiž že žalovaný vycházel při udělení souhlasu z kladných podkladových stanovisek dotčených orgánů a zejména, že umístění stavby bylo vyřešeno v samostatném řízení o udělení výjimky z ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501 /2006 Sb., ze dne 1.4.2010, jak již uvedeno shora a v němž bylo shledáno, že umístění stavby mimo stavební čáru, tedy na hranici pozemku, je v souladu s územním plánem z roku 1997 a že navrhovaná stavba není v rozporu se stávajícím charakterem území.

Z procesního i mimoprocesního postupu, který se v dané věci odehrál mezi žalovaným a jeho nadřízeným orgánem Krajským úřadem Pardubického kraje za zásahu Ministerstva pro místní rozvoj, jehož předmětem bylo zejména ujasňování si právního názoru na charakter udělení souhlasu s prováděním stavby, nelze dovozovat pozbytí dobré víry stavebníků ohledně udělení souhlasu, jak činí žalobci ve svých žalobních námitkách (zejména podání M. P. jako reakce k výzvě z dne 5.10.2010 a dovolávají se nikoliv zcela přesně určitých stupňů rozestavěnosti stavby), neboť takové vnímání by bylo formalistické a vedlo by k tomu, že stavebník, kdykoliv na základě podnětů a metodických pokynů bude docházet k zásahům do vydaného souhlasu, by byl nucen zastavit stavbu a přerušit či ukončit smluvní vztahy s dodavatelem a nést smluvní postih, aby se tak vyhnul tomu, že v případě shledání dílčích nezákonností, bude nést důsledky pozbytí dobré víry v to, že je oprávněn stavět a ve stavbě pokračovat. Takový výklad se však jeví jako absurdní, neboť je zcela odtržen od reality. Je třeba si uvědomit, že zásada ochrany subjektivních práv, tedy práv nabytých v dobré víře, byla zákonodárcem upřednostněna před zásadou zákonnosti (legality) zakotvenou v § 2 odst.1 správního řádu jako zásada vycházející z presumpce správnosti správního rozhodnutí, včetně aktů nezákonných či věcně nesprávných a z důvěry účastníků řízení jako adresátů těchto aktů v jejich obsah a správnost (shodně viz Vedral J.: Správní řád, Komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, Bova Polyglon, Praha 2012, s.83, 817). Veřejným zájmem přitom zcela logicky není obecný veřejný zájem na zachování zákonnosti rozhodnutí správního orgánu.

Tedy jinak řečeno, jestliže stavebníci sami nezpůsobili nezákonnost či dílčí nezákonnosti uvedením nesprávných či zavádějících údajů, a tak tomu v daném případě nebylo, pak je jejich dobrá víra založena důvěrou ve správní akt, který je nadán presumpcí správního aktu, a to do té doby, dokud nebude pravomocně vysloven opak. Pravomocně přitom sdělení o souhlasu s prováděním stavby z 21.4.2010 zrušeno nebylo. Krajský soud proto narozdíl od žalobců uzavřel, že stavebníci byli v dobré víře, přičemž jejich újma by s ohledem na vysoký stupeň rozestavěnosti či dokonce dokončení stavby byla v případě zrušení sdělení o souhlasu stavby nepochybně vyšší než újma žalobců, pokud jim vůbec nějaká újma vznikla (neboť umístění stavby bylo v souladu s územně plánovací

dokumentací). Stavba přitom nepotřebovala územní souhlas či rozhodnutí, neboť její umístění bylo vyřešeno v samostatném řízení o výjimce, jak již uvedeno.

Po vyhodnocení všech žalobních námitek, dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud se plně ztotožňuje s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí a na něj v podrobnostech odkazuje, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšní žalobci neměli právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný se tohoto práva vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 4. prosince 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová